

Zpráva o bitvě u Sokolova pronikla brzy na Volyň. Volyňští Češi se zapojili do osvobozovacího zápasu za vlast svých předků s nadějí, že vybojují i právo na návrat do osvobozeného Československa.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/93
ročník 3

SOKOLOVO

Letos uplyne 50 let od chvíle, kdy 1. čs. samostatný polní prapor v SSSR poprvé zasáhl do bojů proti fašistickému Německu. V jeho řadách bylo i 52 volyňských Čechů, kteří se tam dostali různými cestami osudu. Jedni přišli přímo z Rudé armády, jiní z věznic a lágrů NKVD, případně ze severního Kazachstanu, kam byli násilně vysídlováni sovětskými úřady.

Po výcviku prodělaném v Buzuluku (v překladu "velká zima") 1. polní prapor v počtu 974 osob (z toho 38 žen) odjel dne 30. ledna 1943 na frontu. Cesta vlakem do Valujek trvala až do 20. února a odtud začal v šesnáctistupňovém mrazu přesun pěšky do Charkova vzdáleného asi 350 km. Do Charkova prapor dorazil 1. března, měsíc po kapitulaci polního maršála Pauluse ve Stalingradu. Německá vojska však již v té době zahájila postup na Charkov. Plukovníka Ludvíka Svobodu si 2. března pozval k sobě zástupce velitele Voroněžského frontu generálporučík Kozlov a předal mu pro čs. jednotku první bojový úkol – ještě v průběhu noci vyrazit z Charkova a zaujmout obranu na čáře řeky Mža u vesnice Sokolovo a k Charkovu přes řeku nepustit ani jeden nepřátelský tank. Mža byla v té době zamrzlá a tak netvořila protitankovou překážku.

K prvnímu střetu s nepřítelem došlo již 6. března. Bylo to při průzkumu prováděném samopalníky z čety Antonína Sochora. Opravdový boj se však rozhořel až 8. března, kdy nepřítel nasadil do útoku tanky. Vesnice Sokolovo byla za řekou směrem k nepříteli a tvořila tak předsunutou obranu, na kterou se proto nejvíce soustředily německé útoky. Velením na tomto úseku byl pověřen npor. Otakar Jaroš. Pozorovatelnu nechal umístit na věži místního kostela. Když ilak německých jednotek vrcholil, měly tanky sovětské tankové jednotky překročit řeku Mžu a napadnout nepřítel vniknuvšího do Sokolova z týlu. Jenže hned první tank se probořil a uvízl v

řece. Tání pokročilo natolik, že Mža se stala protitankovou překážkou. Další obrana Sokolova tedy ztratila na významu. Spojení s velitelstvím Sokolova však bylo v důsledku přetřhaných kabelů přerušeno a spojky s rozkazem pro Otakara Jaroše k ústupu za řeku padly nebo došly pozdě. Okolnosti, za kterých padl Otakar Jaroš popisuje ve svých vzpomínkách očitý svědek, krajan Jaroslav Perný. "Jeden z útočících německých tanků přijel asi 15 m před kostel a začal střílet z kanonu do dveří. Kostel měl zdi silné asi dva metry, ale vše uvnitř i zdvo bylo zničeno granáty. Npor. Jaroš vyběhl z pozorovatelny. Byl už dvakrát raněn, do boku a do krku. Odepínal jeden svazek granátů, který měl na opasku (celkem jich měl asi sedm) a chtěl je hodit na nejbližší tank. Vtom vyšla dávka z tankového kulometu, Jaroš se skácel na zem a tank na něho najel. Všechny granáty vybuchly a tank se zvrátil na bok. Tak zemřel npor. Jaroš."

Tento bojový křest čs. jednotky byl velmi tvrdý a tomu odpovídaly i ztráty na lidech. Za dva dny bojů, tj. 8. a 9. března prapor měl 112 mrtvých, 20 nezvěstných, asi 200 raněných a 8 zajatých. A to byl vlastně jenom začátek bojové cesty čs. vojenské jednotky v SSSR. Naše ztracená svoboda se rodila velice těžce a byla zaplácena obrovským utrpením a ztrátou životů mnoha našich lidí doma a vojáků na většině bojišť druhé světové války. Zdá se, že někteří lidé u nás si tuto skutečnost neuvědomují a jsou ochotní z různých úzkých zájmů s bezpečností této země hazardovat. Zbývá jen doufat, že většina z nás se bude choval rozumně a že již nikdy nedopusťme, abychom naši svobodu museli znovu dobývat.

Kostel v Sokolovu, odkud velitel 1. rotý nadporučík Otakar Jaroš řídil boj (Z knihy Ludvíka Svobody: Z Buzuluku do Prahy).

Redakce

Antonie a Leon Hončíkovi PO NÁVRATU DO ČESKOSLOVENSKA

Mnoho volyňských Čechů odešlo za druhé světové války do armády bojovat proti fašismu, ale ani komunismus si nikdo z nás nepřál. A tak jsme uvítali po válce možnost návratu do vlasti, odkud přišli naši předkové. Vraceli jsme se rádi, ale trápila nás nejistota, jaký bude náš další život. Po návratu do Československa v roce 1947 nás čekalo překvapení: utíkali jsme před komunismem, ale zde všemu neochvějně věřili. Brzy jsme pochopili, že pravdě, kterou jsme jim chtěli z vlastní zkušenosti sdělit, nikdo nevěří a snad i proto se vztahy k volyňským Čechům brzy změnily.

Po našem návratu jsme dostali přidělené usedlosti, ale ty už byly vydrancované. Pár kousků nabytku, nářadí, pár koní a kravičku jsme si přivezli z Volyně, ale nebyly zemědělské stroje, dobytek a osivo. V Sovětském svazu jsme měli složeno 1000 rublů na osobu, v Československu jsme dostali zálohově 1000 Kčs na osobu, celkem jsme měli v naší rodině 4000 Kčs do začátku. Koupili jsme stelnou krávu, dvě jalovičky, během tří let se chlévy a stáj zaplnily. Také jsme si sehnali prasátka a kuřátka. Osivo jsme dostali v hospodářském družstvu na dluh, stroje sehnali po dědinách, pospravovali a už se hospodařilo. Začínalo se slibně, už v prvním roce

jsem mohli splatit dluh hospodářskému družstvu.

Avšak nadešel rok 1950. Kolektivizaci jsme znali ze Sovětského svazu a tak jsme se bránili. Usedlost, kterou jsme měli, byla nejhorší v obci: stavení naplň rozbořené, bydlení jsme zatím u bratra. Na Volyni jsme si postavili domek v roce 1937, ale když v roce 1944 vyvražдили banderovci celou strýčkovu rodinu, odesli jsme. Komise pro odhad majetku se bála do domku zajít a tak zůstal bez odhadu, tiskopisy, které jsme měli dostat od národního výboru zde v Československu, nám nedali a tak jsme přišli o všechno.

Do zemědělského družstva jsme museli vstoupit, tak řeceno "dobrovolně". Ponechali nám jen krávu, jinak jsme celý majetek předali družstvu do užívání. Odměna byla tehdy 3.- Kčs na jednotku. Za tři roky jsme z družstva vystoupili, vrátili nám sice zubožený dobytek, krmivo žádné, ale bylo nám přeci lépe. Prodlali jsme jetelové semínko, které jsme si přivezli ještě z Volyně a koupili krmení pro dobytek. Dodávky, které jsme museli odevzdávat za pakatel, byly tak velké, že ani nezbylo na zaplacení daní. Zase jsme se dostali do slepé uličky, dokonce nám hrozil kriminál. Znovu jsme museli "dobrovolně" do družstva. Psal se rok 1956. Hlíkali nás, zda neposloucháme

Svobodnou Evropu, nastaly těžkosti s umístěním dětí do středních škol. Dcera nakonec vystudovala zemědělskou školu ve Frýdku - Místku, syn začal studovat na strojní průmyslovce, ale v prvním roce zemřel. To byla největší tragédie, která nás postihla. Neměli jsme peníze ani na zaplacení pohřbu, soused horník nám sám nabídl půjčku, tolik nám věřil. Později se naše zemědělské družstvo v Arnultovicích spojilo s družstvem v Jindřichově ve Slezsku. Nový předseda byl spravedlivý, uměl hospodařit, sehnal i státní dotace. Jednotka se zvýšila, začínalo být lépe. Avšak v roce 1965 se muselo družstvo opět "dobrovolně" změnit na státní statek. A navíc každý musel podepsat, že se zřídka majetku ve prospěch státu, bez nároku na úhradu. Nepodepsali jsme to. Na Volyni jsme nezachali bez úhrady deset hektarů půdy po rodičích, zde jsme si zakoupili opět necelých deset hektarů. Zbytek peněz složených v Sovětském svazu nám přepočítali na dluh, zbyvalo nám zaplatit ještě devět tisíc a od družstva jsme měli dostat dvacetřít tisíce za dobytek. Ale nic se nestalo, družstvo se vypořádá neche, ředitel, bývalý soudruh vyčká. Zřejmě chybí patřičné zákony. Na špatné zákony jsme dopláceli jak na Volyni, tak v dobách totality. Zdá se, že na ty dobře si budeme muset ještě počkat.

Václav Šimek VOLYŇSKÝ DIALEKT

"Náš Tontik narukoval v Rovně do český armády, pak byl na frontě a po válce vstal v Čechách. Náš Pepik pad u Dukly a Vláda s Věnou se po demobilizování vrátili z Čech k nám domů na Hlínko. Vona se totiž část Svobodovech vojáků vrátila na Volyn pro své rodiny, s kerejma ve čtyřicátým sedmým roce zase jeji zpátky do Čech. Tenkrát nás dovezli továrním pojezdem do Uničova, kam si pro nás přijeli libinský chlapi. Přijeli tam takovejma hampulackejma vozama - hrůza pohledět! Takovej vůz by u nás na Volyni neutáhlo v blátě ani deset koní! Tam když napršelo a udělaly se bajury, tak se kola zahruzla až po naprávy ..." vyprávěl můj tchán naslouchajícím libinským sousedům.

Tehdy se do řeči zapojila také moje maminka: "Jo, to tady se nedají srovnat nejen vozy, ale taky řeč. To my jsme u nás na Volyni balákali čistě po česku, ale tady musím moc natahovat uši, abych všemu porozuměla. Moje céra Mařka byla taky vojačkou, četařkou ve vojenskejch bolnicích a po válce ji v Moravskéj Libině přidělili statek a tam se k ní nastěhoval tenhle můj zeť a dobře hospodářej. To vám přišel jednou souseď Kupčik a ptal se po zeťoj. Dyž jsem mu řekla, že je na poli, poprosil mě, abych mu pucila l e t o n a l o ž o. Vypulila jsem na něj voči, protože jsem takový slovo nikdy neslyšela, a von, čemuže se to divím! A zas: "Chco to léto, staří, leto!"

"Tak si ho vemte, kde chcete, eště žádný léto nejni!" "Tož si ju najdu sám," zase Kupčik. "A vite co chtěl? Bečku na hnojnicí! Jo, to my sme u nás na Volyni taklene divně nemluvili."

"Co to, panimámo" vpadl do toho můj tchán. Vy přeci vite, že sem za Sovětů léčil dobytek a holova kolhošpu mě na to dal posvidku. Ale náš Tonda je už moc panskěj. Prej tady se krávy lécej jinak než na Volyni. A tak si pozval z Německej Libiny doktora Šmajzra. A co ten doktor? "Dědo, doneste mi k ý b l a l a v o r s teplou vodou!" Vostal sem stát jako primrazenej a von na mně: "Co koukáte, starej? Máte strach, že to neunesete?" A já zas: "Pane doktor, nezlobte se, ale já nevím co to je!" "Vy jste ale Češi, je vidět, že jste vyrůstali ve stepi, když ani nevíte, co je to l a v o r!" Pak si pro to šel sám a k mým podivění si dones vobyčejný vědro a věci misu s teplou vodou. Tomu by u nás na Volyni vopravdu nikdo nerozuměl..."

Ukázka z knihy U nás na Volyni "Domáci úkol Alenky Andřové", která vyrůstá v cizím prostředí jsem velmi vysoce ohodnotil. Za padesát let od naší repatriace jsem svoji dnešní slovní zásobu obohatil tolika moravskými výrazy, že mi to příbuzní v Zatici vytýkají. Já naopak naslouchám jejich zpěvnému "helé, Vaškú", jako by pocházeli z úplně cizí kolébky. Inu všichni se přizpůsobujeme.

Václav Šimek

Cestovní kancelář PANCEST pořádá koncem května 1993 v rámci vzpomínky na Český Malin zájezd ROVNO - MALIN - LUCK. Zájezd bude osmidenní, ubytování je možno zajistit v hotelu v Rovnu a v Lucku. Cestou tam i zpět večere a nocleh v Polsku. Cena 3.100 Kč. Přihlášky zaslejte na adresu: Pancest Marie Pánková 438 01 Zatec Volyňských Čechů 1707.

JUBILEUM

Pani Věra BAČOVÁ z domova REZÁČOVÁ, narozená v Novostavcích, oslavila dne 22. února své 78. narozeniny. V roce 1947 rodina Bačová předsídila na severní Moravu do Bílé Vody u Javorníka. Po smrti svého manžela se přestěhovala paní Bačová za svým synem do Černic v okrese Most. K jejímu životnímu jubileu všechno pěkné, hodně zdraví a pohody jí přeji syn a dcera s rodinami, všichni členové Sdružení nejen na Chomutovsku. Redakce Zpravodaje se rovněž připojuje s přáním všeho dobrého.

Významná výročí v roce 1993

Na letošní rok připadají tři velmi významná výročí naší menšiny: 50. výročí tragédie Českého Malína (dne 13.7.1943), 50. výročí tragédie v Michně - Sergejevce (11.11.1943) a 70. výročí založení České matice školské. Ústřední výbor Sdružení již loni rozhodl ustavit komisi pro koordinaci a řízení vzpomínkových akcí.

Zde uvádíme její složení a plán její činnosti, v podstatě tak, jak byl schválen předsednictvem Sdružení dne 10. 2. 1993.

Vedení komise: Marie Pánková (předsedkyně), Václav Petříček, Václav Židlický. Členové komise: Jiří Hofman, Vladimír Dufek, Boris Kostka, Alena Sobotková, Jaroslav Sochora, Vladimír Pirožek, Anna Martišová, Jiřina Hanušová, Bořislav Kadavý, Vlastimila Soukupová, Vladimír Šotola.

Plán činnosti je zaměřen na uvedení velké tří akce, kterým dominuje 50. výročí tragédie Českého Malína na Volyni. Komise se obrací na všechny aktivní členy s prosbou o pomoc a spolupráci. Snahou nejen komise, ale celého Sdružení by mělo být, aby při této příležitosti se široká veřejnost dozvěděla o Čechích z Volyně co nejvíce.

PLÁNOVANÉ AKCE:

1) Pietní vzpomínky a setkání
a) Zájezd do Rovna, Malína a Lucka (možnost návštěvy rodičů) - květen. Samotný zájezd a vzpomínkovou akci v Malině včetně panychidy zajišťuje - M. Pánková.

b) Vzpomínka v Zatici na Český Malín a jeho tragedii - červen. Zajišťují: Pánková, Sochora, Pirožek, Martišová, Hanušová a Kadavý.

c) Vzpomínková akce v Novém Malině - červenec. Zajišťují: Soukupová, Šotola (za účasti dalších aktivních členů Sumpereckého regionu).

Poznámka: Chceme pořídit z uvedených akcí krátký videozáznam pro pozdější zapůjčování regionům. Členové, kteří mohou pomoci, zejména při zájezdu na Volyn, nechtě se ihned nabídnou Jiřimu Větrovcovi v Zatici. Předpokládá se uhrazení pouze provozních nákladů.

2) Informování široké veřejnosti o historii a životě Čechů na Volyni

a) Otevření putovní výstavy připravované společně Sdružením a Národním muzeem o Čechích na Volyni. Termín: dle realizačního plánu Národního muzea (bude včas oznámen).

b) Relace v Radio Regina a na rozhlasové stanici Vltava

c) Obrazové informace v České televizi (možnosti jsou zatím s vedením ČT projednávány)

d) Články v ústředních a regionálních novinách

Akce, uvedené pod body 2 b) c) d) zajišťují Židlický a Dufek.

Autori u těchto akcí jsou vázáni povinností předem konzultovat historickou a jinou faktografickou část svých příspěvků s určenými členy

komise, kterými jsou Židlický a Petříček.

e) Pořízení listovních obálek s těmito symboly: Český Malín, Michna-Sergejevka, Česká matice školská. Celkový počet kolem 30 000 ks k širokému využití našimi členy pro soukromou potřebu a Sdružením pro spolkové potřeby. Termín - do 3 měsíců po schválení předsednictvem a uvolnění finančních prostředků. Cena - asi jako nepotřetovaná obálka v obchodě. Zajišť. - Boris Kostka, Jiří Hofman, St. Tošner (finance) za spolupráce vedoucích regionů (distribuce).

Poznámka: Vytvoření poštovních známek a příležitostních poštovních razítek z volyňskou tematikou bylo prověřeno a nelze je z finančních a termínových důvodů realizovat.

3) Využívání ZPRAVODAJE - termín od č.2/93. Zajišť. red. rada.

a) Zavést rubriku NAŠE VÝROČÍ, ve které krátce připomínat např. přesná data založení volyňských spolků, obcí, ap.

b) v únorovém čísle podat informaci o plánu a složení komise. V dalších několika číslech věnovat hlavní článek Českému Malínu, Michně - Sergejevce a Moskovštině, České matici školské.

Pokud členové Sdružení mají náměty na další akce a mohou zajistit jejich realizaci, nechtě se s nimi obrátit na předsedkyni komise. To se týká zejména organizace vzpomínkové akce k tragedii v Michně - Sergejevce.

Tvoříme historickou mapu o Čechích na Volyni

V minulém čísle Zpravodaje jste naši vložený dotazník se seznamem 286 obcí, O NICHŽ NAM ÚDAJE SCHÁZÍ. Uvnitř listu jsme sdělovali, že o ostatních, asi 370 obcích udaje MAME. Do doby uzavěrky tohoto čísla jste nám zaslali jen 50 vyplněných dotazníků, z nichž asi polovina se věnuje obcím, které na seznamu nejsou a tudíž údaje o nich máme. Je to užitečné jen pro kontrolu. Jmenovitě jsme se zeptali 70 osob na jejich rodné obce - ODPOVĚĎELO DOSUD 17 !!! K dnešnímu dni nám proto schází údaje o 230 obcích, uvedených na seznamu v příloze k minulému číslu. Uznáte, že takto neúplnou mapu nemá smysl vydávat. **CHCETE-LI, ABYCHOM SE HISTORICKOU MAPOU VŮBEC NADÁLE ZABÝVALI A USILOVALI O JEJÍ VYDÁNÍ, PEČLIVĚ SI PŘEČTĚTE CO POTŘEBUJEME A CO NEJDŘÍVE ZASLETE SPRÁVNĚ VYPLNĚNÉ DOTAZNÍKY NA ADRESU, KTERÁ JE NA NICH UVEDENA.** Několik stovek hodin práce, kterou jsme zdarma tomuto úkolu věnovali sice přijde nazmar, ale je to stále lepší než vyrobit za mnoho peněz zmetek.

Redaktoři mapy

Naše výročí

Kromě význačných výročí, kterým věnujeme průběžně pozornost, budeme v dalších číslech na této stránce připomínat kulatá výročí méně významná. Nejde jen o výročí s "celovolýňským" významem, ale i o události, které mají význam "lokálněvolýňský" či dokonce jen pro některé významnější obce např. přesné datum jejich založení. Pokud je bezpečně znáte, v předstihu nám je sděluje. Pro začátek uveřejňujeme informaci, kterou málokdo z nás zná a kterou to jaksi všechno začalo. Je to první veřejná zpráva, která byla před 125 lety dne 25. 2. 1868 otištěna v NÁRODNÍCH LISTECH: "Velké a malé statky jsou na prodej za velmi levnou cenu. Statky ty náležají se v cis. RUSKU v okresu VOLÍNSKÉM, osm mil od hranici rakouských vzdálené, a jsou při nich sdělaná a zasetá pole. Bližší zprávu podá na ofrankované dopisy František Příbyl, (poste restante Tábor). Opisy výtahu katastrálních map, za jejichž spravedlivou výměru se ručí, lze nahlédnouti u výše jmenovaného v Horách ratiboř-

ských u Tábora. Jitro rak. míry nejlepší pšenické půdy stojí 30 zlr.m. Jitro rakouské míry nejlepší žitné půdy stojí 16 zlr.m. Ohledně koupi statků těch buď v celosti nebo na díly nechtě se páni koupě žadostí (s kapitálem 4 až 10 000 zl) přihlásit u tehož."

JH

Budujeme muzeum

Redaktorka mi povolila jen pět vět: nuže co nyní ještě potřebujeme pro naši putovní výstavu?

1. kopie carských výnosů omezujících dříve vydaná privilegia českých osadníků,

2. českou literaturu, noviny, časopisy, vše co bylo vydáno a česky vytištěno v Rusku a v Polsku,

3. fotografie TYČKOVĚ chmelnice,

4. doklady, fotografie, památky na život ve východní Volyni - svědectví o tom, jak se Češi vyrovnávali s požadavky sovětské moci,

5. vše, co dosvědčí projevy perzekuce v letech 1939 až 1944 (vyhlásky, fotografie, osobní doklady ...).

Šestý požadavek navíc, ale neméně důležitý: musíme ukázat, že nové začátky repatriantů v historické vlasti byly opět obtížné. Máte snad ještě někdo doma třeba šaty, přesíťe z vojenské uniformy?

Stanislav Slavík

Jiřina Vitková U KRAJANŮ V KUŘIVODECH

V neděli 24. ledna 1993 uspořádali krajané z litoměřického regionu autobusový zájezd do Kuřivod na návštěvu k nově repatriovaným krajanům z okolí Cernobyly. Zájem o setkání byl veliký, autobus byl zcela obsazen. Vezli jsme s sebou teplé oblečení a obutí, které jsme získali sbírkou v litoměřickém regionu, pro děti sladkosti a hračky a hlavně tolik potřebné ovoce. Naše krajané napěkly své znamenité koláče. Do Kuřivod jsme přijeli asi v jednu hodinu odpoledne. Byli jsme již očekáváni malými skupinkami nových osidlených. Rozladilo nás, že budova, kde se mělo celé setkání uskutečnit, byla zamčena a teprve po hodinovém čekání se podařilo sehnat někoho, kdo budovu otevřel. Ale to byl jediný organizační stín, za který místní obyvatelé ani nemohli. Po zahájení besedy se rychle vytvářela přátelská atmosféra. Nové rodiny přivítali našim jménem krajan Opočenský, dětem jsme rozdali sáčky s ovocem a čokoládou, ostatní si rozebrali přivezené věci. Většinou sice s ostychem, ale s radostí. Několik starších babiček nedokázalo překonat

svůj ostych a usednout k plně naloženým stolům, těm jsme připravili baličky a podali jim je. Také jsme jim pomohli vybírat potřebné věci z dovezených dárek. Děkovaly nám se slzami v očích a i my jsme byli na měkko, když nám přáli: "Nechaj vám Boh oplati!"

Rodiny, které jsou v Kuřivodech déle než rok, se pomalu zabydlují, někteří již dokonce dostávají důchod. Ti noví, kteří se pomalu rozhlížejí a zvykají, jsou vděční za každou radu a povzbuzení dobrým slovem. Okolí domků i paneláků si pomalu upravují: břízky, stoly a lavičky jim připomínají domov na Ukrajině, ze kterého odešli.

Kuřivody pomalu mění svoji tvář. Z prostoru, kde bývala sovětská armáda, se opět stává obydlí. Upravují se i další byty pro krajané, kteří mají předsídlit ještě v roce 1993. Na zakončení besedy poděkovala jménem repatriantů mladá maminka dvou malých dětí za návštěvu a všechny vyzvala k dalším setkáním. Cestou domů nás hrála myšlenka vykonaného dobrého skutku ve prospěch našich krajanů.

Setkání v regionech

LITOMĚŘICKO - dne 23. ledna se konala výroční schůze členů regionu. Zúčastnilo se jí asi 130 krajanů, včetně představitelů nových repatriantů z lokality Straž p. Ralském a Kuřivody. Jak je i v tomto regionu zvykem, ženy připravily malé občerstvení s dobrotami, zejména s "dílly manželů Zemanových". V kulturní vložce vystoupila děvčata z místní školy s pěkným pásmem krásných národních písní. O práci v regionu svědčí přes 100 exponátů sebraných pro putovní výstavu (z toho 23 trojrozměrných), zpracované 4 kroniky obcí a několik pohovorů s pamětníky, 6 rozsáhlejších článků pro Zpravodaj, ale také peče o nové repatrianty ve Straži p. Ralském a jinde. O strokové akci jsme psali a nyní na jaro se chystá další.

Nezapomíná se ani na nejstarší členy Sdružení, kteří navštěvovat schůze nemohou a při tom se o dění velmi zajímají. Důstojný rámec celé schůzi vytvořila i zasvěcená a pročitána připomínka malinské tragédie, která zazněla v bilančováné práci, které přednesl osvědčený Miroslav Novák, duše historické skupiny regionu. Zhodnotil se i průběh loňského svatočlenského posvěcení a členové s uspokojením vzali na vědomí, že se stejná akce objevila v plánu práce na rok 1993.

O práci v ústředí Sdružení podali informace V. Petříček a J. Hofman, kteří poděkovali aktivním členům regionu za velký kus práce, který pro plnění cílů Sdružení v minulém roce vykonali a ocenili dobrou organizaci této schůze. I na jejím průběhu bylo cítit, že v regionu působí pod vedením Míluše Dědkové dobře sladěná skupina opravdových aktivních

členů. Na popud z pléna byla provedena finanční sbírka, která vynesla 2935 Kč, které budou využity pro potřeby regionu.

ZATECKO - dne 12. února se konalo slavnostní setkání členů ze Zatec, Loun a Podbořan. 194 krajanů se sešlo v luxusním prostředí velkého sálu. Několikahodinový program řídil A. Šlegr, úvodem přednesly M. Pánková a O. Kadavá verše volyňských autorů Jana Pospíšila a Rebla. Po pozdravných projevech J. Kačerové z chomutovského regionu, V. Kodešky z podbořanského regionu, básníka Jana Pospíšila a L. Karbana z OV SBS Louny přednesla vedoucí zateckého regionu Marie Pánková hlavní projev. Mimo jiné vyjádřila radost nad tím, že připravovaná putovní výstava bude zahájena právě v Zateci. Vyslovila přání, aby alespoň jeden panel byl věnován postiženým rodinám z druhé světové války. Poděkovala všem svým spolupracovníkům za obětavě vykonávanou práci. V závěru vystoupil se svým příspěvkem delegát ÚV SVCP prof. MUDr. Vladimír Dušek. Ke konci programu byla provedena tradiční peněžní sbírka. Rekordní obnos 3.615 Kč byl věnován na fond putovní výstavy.

PRAHA - 15. února se konal v Domě armády masopustní večírek za účasti 60 krajanů a několika hostů z ostatních regionů. Irena Malinská a několik obětavých dobrovolnic připravily všem účastníkům krásný večer s bohatým programem. Zlatým hřebem večera bylo vystoupení našeho krajana, sólisty opery Národního divadla, Eduarda Hákeny, který za klavírního doprovodu prof. J. Zemana zazpíval árie z oper B. Smetany a A. Dvořáka. Krásné vyprávění o cestách

DARY

Na fond Sdružení darovali: - sbírka ze setkání krajanů Zateckého regionu včetně Lounska 3.125 Kč - sbírka ze setkání krajanů Podbořanského regionu 500 Kč - sbírka ze setkání krajanů z jihomoravských regionů v Brně (dne 16.1.1993) 600 Kč - Václav a Marie Prokůpkovi z Hrušovan 400 Kč - Mikuláš Prošek z Liběšic 250 Kč - Anna Kopecká z Hlubočan na Vyskovsku 200 Kč - Karel Jelínek z Velemína 200 Kč - Josef Novotný z Karlových Varů 200 Kč - Emilie Hefmanická z Mostu 150 Kč - Ludmila a Josef Bačovští z Hlubočan na Vyskovsku 100 Kč - Marie Zelenková z Račetic 100 Kč - Josef Zelený z Tábora 100 Kč - Slavěna Košťálová pro použití v regionu Karlovarsko 100 Kč - Emilie a Josef Ledvinovi (ač zatím nejsou členy SVCP) 100 Kč. Na tiskový fond darovali: - sbírka ze setkání krajanů Teplického regionu 650 Kč - Mikuláš Prošek z Liběšic 250 Kč (kromě toho na fond Sdružení) - Věra Krajníková z Pohořan 150 Kč - Emilie Reichlová z Teplíc 100 Kč - Václav Bernát z Opole v Polsku 100 Kč - Anastasie Kutnarová z Litoměřic 100 Kč - Olga Kobelčuková z Litoměřic 100 Kč - Helena Pavelková z Velkého Oseka 100 Kč - manželé Randovi z Karlových Varů 100 Kč - Míluše Dvořáková z Ústí n.L. 50 Kč - Helena Nováková z Dolního Bousova 100 Kč. Všem dárčům srdečně děkujeme. Dárce a odesílatele peněz prosíme, aby po odeslání částky na konto Sdružení v České spořitelně vždy sdělili hospodáři korespondenčním listem kdy, kolik a pro jaký účel peníze odeslali. Vyhnete se tak nedorozumění, protože Česká spořitelna NESDĚLUJE hospodáři údaje odesílatele.

osudu, které ho zavedly až na jeviště opery ND, zakončil prohlášením, že se vždy hrdě hlásí ke svému volyňskému původu. V druhé polovině programu zazpívala za doprovodu kytary bývalá členka Inkognita kvarteta Věra Nerušilová řadu oblíbených písní. Po tak krásném a bohatém programu si všichni účastníci s chutí zatančili.

JIHOMORAVSKÝ REGION - setkání krajanů z Brna, Moravského Krumlova a Vyskova se koná v Kulturním domě v Branišovicích dne 6. března ve 13,30 hod. TEPLICKO - v sobotu 27. února se konal II. volyňský bál v sálu restaurace ve Věšřanech. Osobně byli pozváni členové Sdružení z řad nových repatriantů v Oseku a Krupec.

KARLOVARSKO - beseda členů tohoto regionu se koná 20. března 1993 v 9,30 hod. v místnosti Obecního úřadu ve Vřesové na Sokolovsku. Besedy se zúčastní černobílští krajané usídlení v karlovarském regionu. Odjezd autobusu do Vřesové ze zastávky autobusů v Karlových Varech je v 8,30 hod., na rozcestí odočkáje autobus na Poterny. Odjezd ze Vřesové je ve 12,30 hod. a ve 14,15 hod. Všechny krajané a přátele zve vedoucí regionu Věra Pelcová.

ZPRAVODAJ - vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Vychází jako občasník. Redakční rada: PhDr. Alena Sobotková, ing. Václav Petříček, CSc., prof. PhDr. Václav Zidlický, CSc. Redaktorka: PhDr. Alena Sobotková, 100 00 Praha 10, Průběžná 56. Příspěvky zasílejte na výše uvedenou adresu vždy do 10. dne každého měsíce. Příspěvky nejsou honorovány. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Podávání zásilek povoleno ředitelstvím pošt Praha čj. 544/91 - Pl z 21. března 1991. Toto číslo vyšlo v únoru 1993. Nepronějné. Tiskne NEOSĚT Praha